

Arrest

nr. 287776 van 19 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Peruviaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 november 2021. Op 19 november 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juni 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 20 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Lima en bezit de Peruviaanse nationaliteit. In 2012 werd u overvallen door een persoon die gekend was als '[M.]'. Uw moeder legde hiervoor klacht neer bij de politie, die [M.] arresteerde, maar nadien weer vrijliet. Kort hierna werd uw moeder bedreigd door de tante van [M.]. In juni van 2012 werd u nogmaals overvallen, ditmaal door leden van [M.'s] bende. In 2014 werd u ook door mensen van diezelfde bende aangevallen en beroofd. In 2016 onderweg naar huis namen personen van zijn bende nogmaals uw spullen af en in september of oktober 2019 werd u een laatste maal geslagen en beroofd. Telkens werd er aan u verteld dat als u naar de politie zou gaan, het u erger zou vergaan. In november 2019 vond uw moeder thuis een dreigbrief waarin stond dat ze voor de veiligheid van uw familie en de winkel van uw moeder moest betalen of dat uw familie anders gedood zou worden. Twee dagen later ging uw moeder naar de politie. De politie vertelde dat ze camera's moest hangen en van nummer moest veranderen. Terwijl zij daar was, werd ze door een van de afpersers opgebeld. Ze probeerde een van de agenten aan te klampen, maar het gesprek werd van de andere kant afgebroken nog voor dit mogelijk was. In de periode hierna werd uw moeder meermaals opgebeld, waarbij ze steeds de gesprekken afbrak zodra ze wist waarover dit ging. In januari 2020 vond uw moeder een dreigbrief aan de deur met een kogel in de enveloppe. Er werd gezegd dat uw moeder 5000 soles moest betalen of dat anders de hele familie gedood ging worden. In tegenstelling tot de eerste brief werd u deze keer ook bedreigd met de dood. Uw moeder belde de politie, die naar uw huis kwam, en zij moest diezelfde dag nog naar het politiekantoor om er klacht neer te leggen. In februari 2020 verlieten uw ouders, broer en zus het land en reisden ze naar België, waar ze op 2 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. U was nog steeds aan het werken, wou uw studies afmaken en had niet alle documenten in orde gemaakt en kon dus niet meereizen met uw familie. Vervolgens ging u naar uw tante in Lima. In juni 2020 ging u terug naar uw ouderlijk huis om enkele documenten op te halen. Bij aankomst vond u een dreigbrief waarin uw familie nogmaals bedreigd werd en er gezegd werd dat jullie geld moesten overmaken. Diezelfde dag ging u naar de politie om een klacht neer te leggen. De politie deed echter niets met uw klacht en archiveerde uw zaak. Nadien zag u een van de leden van [M.'s] bende op de televisie en werd er gezegd dat hij tevens een afperser was. Hierdoor legde u de link tussen de bedreigingen tegen uw familie en die bende. Hierna besloot u om ook Peru te verlaten, maar uw vlucht werd enkele malen verplaatst wegens Covid. Op 15 november 2021 nam u het vliegtuig vanuit Lima en vloog u via Spanje naar België, waar u aankwam op 16 november 2021. Op 19 november 2021 verzocht u om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Peru vreest u gedood te worden door [M.] en zijn bende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel Peruviaans paspoort, uitgereikt op 27 juli 2020; uw originele identiteitskaart; uw originele studentenkaart; kopies van verschillende schoolcertificaten van over de jaren heen; een kopie van een aangifte bij de politie van 1 februari 2012 waarin staat dat uw moeder in uw naam een klacht neerlegde tegen een zekere '[M.]' die u op 28 januari overvallen had met een wapen, en waaruit ook blijkt dat uw ouders ook lieten weten waar [M.] woonde en de politie daar ging spreken met zijn tante die verklaarde dat [M.] haar neef was, maar dat hij er niet langer woonde; een kopie van een aangifte bij de politie van 9 juni 2020 waarbij u klacht neerlegde omwille van een dreigbrief die u vond op het moment dat u het huis wou verlaten om inkopen te doen, waarin stond dat uw ouders 5000 moesten betalen of dat anders zij en hun kinderen neergeschoten zouden worden, en waarin ook gemeld wordt dat er op 27 januari 2020 reeds een klacht neergelegd werd door uw vader naar aanleiding van afpersing, evenals dat er naar u geen telefonische bedreigingen geuit werden en u enkel deze brief gevonden had.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u zich op dezelfde feiten en problemen baseert waarvoor uw ouders, [J.] (O.V. [...] en CGVS [...]) en [L.] (O.V[...] en CGVS [...]), een verzoek om internationale bescherming indienden. In het kader van hun verzoeken werden de problemen van uw ouders door het CGVS over de hele lijn ongeloofwaardig bevonden. Deze beslissing werd integraal gevolgd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep van uw ouders dan ook verwierp (arrest RvV 272128 van 29 april 2022).

U brengt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere appreciatie van de RvV, integendeel. Zo duiken er in uw verklaringen dermate veel elementen op die inconsistent zijn met het relaas van uw ouders, waardoor er kan besloten worden dat de reeds door de RvV vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van uw ouders en van het actueel ook door u gebrachte asielaanvraag alleen nog maar versterkt wordt.

Aan uw uitleg dat u tussen 2012 en 2019, na de eerste aanval door [M.] en de aanklacht tegen hem, nog vier keer door zijn bende bedreigd en aangevallen werd, kan niet het minste geloof gehecht worden. U verklaarde dat u dit, m.u.v. de aanval in 2016, ook telkens aan uw moeder vertelde (CGVS [E.], p. 7-9). Uw moeder heeft het slechts over één enkel incident in de periode na de aangifte van 2012 en linkt dit op geen enkele manier aan [M.] (CGVS [L.], p. 11-12). U zegt voorts dat [M.] meerdere keren opgepakt is na de klacht tegen hem, maar steeds weer vrijgelaten werd (CGVS [E.], p. 7). Uw moeder daarentegen verklaarde dat hij nooit gearresteerd werd (CGVS [L.], p. 8-9). Vervolgens is het niet geloofwaardig dat, indien u de link legt met [M.] en zijn bende nadat u een van de leden op de televisie ziet, u dit niet onmiddellijk aan uw ouders zou laten weten die hier in asielprocedure zaten, maar zou wachten tot u hier in België aankwam enkel en alleen omdat u het nut hier niet van inzag (CGVS [E.], p. 11). Er kan en mag verwacht worden dat informatie die dermate belangrijk is voor jullie problemen en voor de asielprocedure waarin uw ouders zich bevonden zo snel mogelijk gedeeld wordt. Geconfronteerd met het gegeven dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen enkel woord repte over deze andere problemen of over de link met [M.], trachtte u dit te rechtvaardigen door te stellen dat het een kort interview was en dit u niet gedetailleerd gevraagd werd (CGVS [E.], p. 19). Deze rechtvaardiging houdt geen steek, er werd u immers uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets toe te voegen had en of u nog andere problemen gekend had met uw medeburgers (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 14 januari 2022, vragen 3.7 en 3.8). De waarachtigheid van uw bewering dat [M.] achter deze bedreigingen zat wordt ook nog ondergraven door het gegeven dat u niet vermeld werd in de eerste dreigbrief (CGVS [E.], p. 12) terwijl u al jarenlang door zijn bende zou zijn gevisieerd. Het doet ook verbazen dat u naar eigen zeggen wel vermeld werd in de tweede dreigbrief (CGVS [E.], p. 14), daar waar dit volgens uw moeder nooit het geval was (CGVS [L.], p. 15). Tot slot is het niet aannemelijk dat u na het vernemen van een mogelijke link tussen [M.] en uw problemen dit niet zou gaan melden aan de politie om zo uw problemen op te kunnen lossen enkel omdat u al bij uw tante woonde en het ver van u was (CGVS [E.], p. 18). U stelde evenwel dat [M.] een oom had bij de politie, maar kon geen verdere informatie geven over diens naam, functie of hoe hij [M.] geholpen zou hebben (CGVS [E.], p. 19-20).

Wat betreft de bedreigingen tegen en neergelegde klachten door uw ouders zijn er ook nog een aantal tegenstrijdigheden. Volgens u werd uw moeder een eerste maal telefonisch gecontacteerd toen zij in het politiecommissariaat was om aangifte te doen van de eerste dreigbrief (CGVS [E.], p. 13). Uw moeder daarentegen verklaarde dat de eerste telefoontjes de dag voor zij naar de politie ging plaatsgevonden hadden (CGVS [L.], p. 14 en 16). U verklaarde dat de afpersers 5000 soles eisten van uw ouders in de tweede dreigbrief (CGVS [E.], p. 14). Hiertegenover staat dat uw moeder het had over 1500 dollar, om het later over 1500 soles te hebben (CGVS [L.], p. 9 en 13), en dat uw vader het steeds had over 1500 dollar (CGVS [J.], p. 12, 18 en 24). Voorts weet u niet hoeveel kogels er in de brief zaten die de aanleiding was voor uw familie om het land te verlaten (CGVS [E.], p. 14). Tot slot verklaarde u dat uw moeder dezelfde dag dat zij een aangifte deed voor de tweede dreigbrief reeds een kopie hiervan meekreeg (CGVS [E.], p. 16). Uw moeder verklaarde echter dat ze die kopie pas vijf dagen later kreeg (CGVS [L.], p. 19).

Voorts legde u ook inconsistente en incoherente verklaringen af met betrekking tot de dreigbrief die u zelf vond. Dat u uw identiteitskaart in uw ouderlijk huis achterliet, terwijl uw ouders permanent het land verlaten hadden en ook u van plan was het land permanent te verlaten, en dit omdat u niet stilstond bij wat u wel en niet nodig had en uw valies snel gemaakt had (CGVS [E.], p. 17), kan niet overtuigen. Identiteitsdocumenten zijn immers onontbeerlijk indien men verhuist, documenten in orde wil brengen en zeker indien men naar het buitenland wil trekken. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan het gegeven dat u hiervoor in juni 2020 nog naar uw ouderlijk huis moest. Bovendien zijn uw eigen verklaringen in strijd met wat er in de door u neergelegde aangifte staat. U verklaarde de dreigbrief gevonden te hebben bij uw aankomst thuis (CGVS [E.], p. 17). In de aangifte die u neerlegde staat echter dat u bij het buitengaan van de woning om boodschappen te doen deze brief vond (document 4). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u dit bij de aangifte misschien verkeerd verklaard had, maar dat u de brief wel degelijk vond bij het binnentreden van de woonst (CGVS [E.], p. 18-19). Dat u zich dermate zou

vergissen bij het afleggen van officiële verklaringen in het kader van een aangifte kan niet serieus genomen worden. Bovendien verklaarde u bij het neerleggen van die klacht melding gemaakt te hebben van beide dreigbrieven die uw moeder eerder had gevonden (CGVS [E.], p. 18). In de aangifte wordt evenwel enkel melding gemaakt van de aangifte van 27 januari 2020 en niet van de eerste aangifte of dreigbrief (document 4). U rechtvaardigde dit door te stellen dat u van de eerste dreigbrief geen bewijs had, enkel van de tweede (CGVS [E.], p. 19). Echter, indien uw ouders van de eerste dreigbrief een klacht neergelegd hebben, kan ervan uitgegaan worden dat de politie hier zelf iets van kon terugvinden. Tot slot is het zeer vreemd dat er volgens u in de laatste dreigbrief die u zelf vond geld gevraagd werd, maar dat u dan weer niet kon zeggen welk bedrag gevraagd werd (CGVS [E.], p. 18), terwijl in de door u neergelegde aangifte 5000 vermeld staat (document 4). Na confrontatie zei u dat u de dreigbrief maar vluchtig gelezen had en de politie genoteerd had wat er in die brief stond (CGVS [E.], p. 19). Dat u de dreigbrief nauwelijks gelezen zou hebben, kan dit niet vergoelijken aangezien de politie dit genoteerd heeft en er aldus van u verwacht mag worden dat u de inhoud van uw eigen aangifte kent. Gezien dit alles, kan aan de aangifte van 9 juni 2020 geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Peru daadwerkelijk afgeperst en bedreigd werd tot het moment van uw vertrek en dat u bij een terugkeer naar Peru problemen zal krijgen met dezelfde personen.

Betreffende uw stelling dat het in Peru overal heel gevaarlijk is en dat er een gebrek aan veiligheid is (CGVS [E.], p. 20), kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker deze status toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad. Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaatsvinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en studies worden niet betwist. De aangifte van 9 juni 2020 kwam hierboven reeds aan bod. De aangifte van 1 februari 2012 toont enkel aan dat er in 2012 een aanklacht werd neergelegd tegen iemand gekend onder de naam [M.] omwille van een gewapende overval op u – een feit dat op zich niet meteen ter discussie staat. Deze aangifte kan echter geen verdere link aantonen met de door u beweerde problemen die u en uw familie na die aangifte zouden hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, sectie A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze vreest vermoord te worden door criminelen die banden hebben met de lokale politie omdat zij en haar familie geweigerd hebben om in te gaan op hun eisen om grote geldsommen aan afpersers te betalen. Ze herhaalt vervolgens haar verklaringen die ze eerder aflegde bij de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze citeert tevens uit de notities van dit persoonlijk onderhoud.

2.3. Ze stelt dat ze het niet eens is met de gronden waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Zo staat het volgens haar vast dat de commissaris-generaal de weigeringsbeslissing in hoofdzaak heeft genomen omdat het eerdere verzoek om internationale bescherming van haar ouders reeds was afgewezen door de commissaris-generaal. Ze meent echter dat ze ter gelegenheid van haar eigen verzoek om internationale bescherming nieuwe en overtuigende verklaringen heeft afgelegd dewelke wel degelijk een nieuw licht konden werpen op haar verzoek om internationale bescherming en dat van haar ouders. Ze is verder van mening dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren van de door haar afgelegde verklaringen. Deze bevatten immers wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat haar feitenrelaas wel degelijk waarheidsgetrouw is en dat een terugkeer naar Peru uitgesloten is. Ze wenst verder te volharden in haar verklaringen aangaande het aanslepend probleem met een criminele bende en onderstreept dat ze wel degelijk eerlijk is geweest. Ze oppert verder dat de toelichting die ze gegeven heeft aangaande de bedreigingen en afpersingen die haar familie sinds 2012 kent, wel degelijk aannemelijk is en niet *a priori* ongeloofwaardig zoals door de commissaris-generaal ten onrechte wordt aangenomen.

Ze voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal haar relaas in vraag stelt omwille van het bestaan van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar ouders. De door de commissaris-generaal geciteerde incoherenties en tegenstrijdigheden kunnen volgens haar echter niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in hun onderlinge verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar huidig verzoek. Ze is ervan overtuigd dat haar toelichting die ze gaf telkens ze werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de commissaris-generaal zich bedenkingen had gemaakt wel degelijk aannemelijk was en niet *a priori* ongeloofwaardig. Volgens haar heeft de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening gehouden met het grote tijdsverloop tussen enerzijds de gebeurtenissen in Peru en het onderhoud van de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal anderzijds. Ze herhaalt dat de moeilijkheden die haar familie heeft gekend in Peru begonnen zijn in 2012, zich situeren op diverse tijdstippen en in de ganse tussenperiode tot aan haar vertrek uit Peru in november 2021. Ze betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die zij en haar ouders hebben opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Peru.

Ze zet uiteen dat uit haar persoonlijk onderhoud is gebleken dat zij en haar ouders jarenlang gebukt gingen onder angst en stress. Deze traumatische ervaringen kunnen wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat zij in de maanden en jaren die daarop volgden de gebeurtenissen hebben trachten te verwerken. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Ze meent dat haar verklaringen die ze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en bij de commissaris-generaal die wel aannemelijk en coherent waren in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien niet waren overstijgen. Na het lezen van de bestreden beslissing realiseert ze zich dat ze voorafgaandelijk aan haar onderhoud de chronologie van de gebeurtenissen en haar directe vluchtmotieven voor zichzelf best even

op een rijtje had kunnen en moeten zetten om op die manier een meer coherent en nog accurater relaas te geven. Ze stelt dat uit haar persoonlijk onderhoud is gebleken dat ze wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden op haar moeilijkheden als gevolg van een lang aanslepende afpersingszaak en de bedreigingen aan het adres van haar gezin. Ze voert echter aan dat de diverse correcte, eensluidende en doorleefde antwoorden die ze tijdens haar onderhoud wel wist te geven op specifieke vragen aangaande haar asielrelaas onterecht werden verzwegen in de weigeringsbeslissing. Ze vindt dat het niet opgaat om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop ze misschien een onaannemelijk of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop ze wel een overtuigend antwoord heeft gegeven. De commissaris-generaal toont volgens haar hierdoor geen blijk van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Ze brengt naar voor dat nadat ze had vastgesteld dat de politie niet bereid was om haar klacht ernstig te nemen, ze alleszins in de oprechte overtuiging leefde dat een definitief vertrek uit Peru de enige optie was voor haar veiligheid en dat ze er nooit meer zou kunnen terugkeren. Ze vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk voor haar nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen. Ze stelt dat haar belagers criminelen zijn en connecties hebben met de lokale politie. Dit alles maakt volgens haar dat zij boven de wet staan en *de facto* niet vervolgd worden. Dit is een bijkomende reden waarom haar klacht niet ernstig behandeld is door de politie. Ze heeft haar vertrouwen in de Peruviaanse politie en in het juridisch apparaat, die beiden doordrongen zijn van corruptie, verloren en zal daardoor steeds een permanent gevoel van onveiligheid hebben. Ze vreest dat ze bij terugkeer opnieuw het slachtoffer zal worden van geweld en bedreigingen en dat de autoriteiten haar niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven. Ze stelt dat de commissaris-generaal veel te weinig rekening heeft gehouden met de dagelijkse realiteit ter plaatse in Peru. Ze meent dat in de gegeven omstandigheden haar verklaringen zouden moeten volstaan om haar het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.4. De verzoekende partij brengt naar voor dat haar asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bij een eventuele terugkeer naar haar land vreest ze hoe dan ook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ze heeft volgens haar op het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal op voldoende wijze aangetoond dat haar leven in gevaar is in Peru.

2.5. De verzoekende partij vraagt om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoekende partij moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij verklaart uit Peru te zijn gevlucht omdat ze bedreigd werd door een bende. In 2012 werd ze overvallen door M. Haar moeder legde hiervoor klacht neer bij de politie waardoor deze persoon werd gearresteerd maar daarna weer werd vrijgelaten. Hierna werd haar moeder bedreigd door de tante van M. In juni 2012 werd de verzoekende partij weer overvallen door leden van de bende van M. In 2014 werd ze door dezelfde bende overvallen en beroofd. In 2016 werd ze weer overvallen door dezelfde bende en in oktober 2019 werd ze een laatste keer door hen beroofd. In november 2019 begon haar moeder dreigbrieven en dreigtelefoons te ontvangen. In de tweede dreigbrief werd gesteld dat haar moeder 5000 soles moest betalen of dat anders haar hele familie ging gedood worden. In tegenstelling tot de eerste dreigbrief werd de verzoekende partij deze keer ook bedreigd met de dood. Haar familie legde hiervoor klacht neer bij de politie. In februari 2020 verlieten haar ouders, broer en zus het land en reisden naar België waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden. De verzoekende partij bleef in Peru omdat ze nog aan het werk was en niet alle documenten in orde had gemaakt en dus niet kon meereizen. Ze verbleef bij haar tante in Lima maar keerde in juni 2020 terug naar haar ouderlijk huis om enkele documenten op te halen. Daar vond ze opnieuw een dreigbrief waar werd gesteld dat haar familie geld moest overmaken. De verzoekende partij diende klacht in bij de politie maar deze deed niets met de klacht. De verzoekende partij besloot Peru te verlaten. Bij een eventuele terugkeer naar Peru vreest de verzoekende partij gedood te worden door M. en zijn bende.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar origineel Peruviaans paspoort, haar originele identiteitskaart, haar originele studentenkaart, kopieën van verschillende schoolcertificaten, een kopie van een aangifte bij de politie van 1 februari 2012 en een kopie van een aangifte bij de politie van 9 juni 2020.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Haar Peruviaans paspoort en identiteitskaart kunnen het bewijs leveren van haar identiteit, herkomst en nationaliteit. Deze worden echter op zich niet betwist.

Haar studentenkaart en kopieën van verschillende schoolcertificaten kunnen het bewijs leveren dat de verzoekende partij school heeft gevolgd in Peru. Dit wordt evenmin betwist.

Wat betreft de aangifte bij de politie van 1 februari 2012 toont dit enkel aan dat er op dat moment een klacht werd neergelegd tegen iemand die bekend staat onder de naam M. Deze klacht werd opgesteld op basis van de verklaringen van haar ouders. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd

door de instantie die ze noteerde. Op zich volstaat deze klacht in deze stand van zaken dan ook niet teneinde de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven concreet aannemelijk te achten.

Wat betreft de aangifte bij de politie van 9 juni 2020 motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede grond: *"Bovendien zijn uw eigen verklaringen in strijd met wat er in de door u neergelegde aangifte staat. U verklaarde de dreigbrief gevonden te hebben bij uw aankomst thuis (CGVS [E.], p. 17). In de aangifte die u neerlegde staat echter dat u bij het buitengaan van de woning om boodschappen te doen deze brief vond (document 4). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u dit bij de aangifte misschien verkeerd verklaard had, maar dat u de brief wel degelijk vond bij het binnentreden van de woonst (CGVS [E.], p. 18-19). Dat u zich dermate zou vergissen bij het afleggen van officiële verklaringen in het kader van een aangifte kan niet serieus genomen worden. Bovendien verklaarde u bij het neerleggen van die klacht melding gemaakt te hebben van beide dreigbrieven die uw moeder eerder had gevonden (CGVS [E.], p. 18). In de aangifte wordt evenwel enkel melding gemaakt van de aangifte van 27 januari 2020 en niet van de eerste aangifte of dreigbrief (document 4). U rechtvaardigde dit door te stellen dat u van de eerste dreigbrief geen bewijs had, enkel van de tweede (CGVS [E.], p. 19). Echter, indien uw ouders van de eerste dreigbrief een klacht neergelegd hebben, kan ervan uitgegaan worden dat de politie hier zelf iets van kon terugvinden. Tot slot is het zeer vreemd dat er volgens u in de laatste dreigbrief die u zelf vond geld gevraagd werd, maar dat u dan weer niet kon zeggen welk bedrag gevraagd werd (CGVS [E.], p. 18), terwijl in de door u neergelegde aangifte 5000 vermeld staat (document 4). Na confrontatie zei u dat u de dreigbrief maar vluchtig gelezen had en de politie genoteerd had wat er in die brief stond (CGVS [E.], p. 19). Dat u de dreigbrief nauwelijks gelezen zou hebben, kan dit niet vergoelijken aangezien de politie dit genoteerd heeft en er aldus van u verwacht mag worden dat u de inhoud van uw eigen aangifte kent. Gezien dit alles, kan aan de aangifte van 9 juni 2020 geen enkele bewijswaarde worden toegekend."* De motivering omtrent dit punt van de commissaris-generaal vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct. Het gegeven dat de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verschillen van feitelijke elementen opgenomen in de aangifte van 9 juni 2020 doet inderdaad afbreuk aan de bewijswaarde van deze klacht. Deze klacht werd immers ook opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij. Er liggen geen elementen voor die toelaten te verklaren waarom de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd bij het indienen van de klacht van 9 juni 2020 en tijdens het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Op zich volstaat deze klacht in deze stand van zaken dan ook niet teneinde de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven concreet aannemelijk te achten.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat ze in Peru daadwerkelijk, tot het moment van haar vertrek, afgeperst en bedreigd werd en dat ze bij een terugkeer naar Peru problemen zal krijgen met dezelfde personen. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich baseert op dezelfde feiten en problemen waarvoor haar ouders een verzoek om internationale bescherming indienden, deze over de hele lijn ongeloofwaardig werden bevonden en dit tevens werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest met nummer 272 128 van 29 april 2022 en de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die hier een ander licht op kunnen werpen. Er duiken in haar verklaringen bovendien dermate veel elementen op die inconsistent zijn met het relaas van haar ouders waardoor de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij alleen nog maar versterkt wordt. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- er niet het minste geloof kan worden gehecht aan het feit dat ze na de eerste aanval door M. nog vier keer door zijn bende bedreigd en overvallen werd daar (i) haar moeder het slechts over één incident heeft na de eerste aanval en dit niet linkt aan M., (ii) de verzoekende partij verklaart dat M. meerdere keren is opgepakt maar steeds werd vrijgelaten, maar haar moeder verklaart dat M. nooit is gearresteerd, (iii) het niet geloofwaardig is dat ze de link had gelegd tussen de bedreigingen en M. en zijn bende maar dit niet

meteen aan haar ouders vertelt die in België in een asielprocedure zitten omdat ze er het nut niet van inzag, (iv) het eerder vreemd is dat de verzoekende partij niet wordt vermeld in de eerste dreigbrief maar wel in de tweede terwijl ze volgens haar verklaringen jarenlang werd geviseerd door deze bendeleden en (v) het niet aannemelijk is dat ze na het vernemen van een mogelijke link tussen M. en haar problemen dit niet zou gaan melden aan de politie;

- er zich verschillende tegenstrijdigheden bevinden in haar verklaringen en de verklaringen van haar moeder aangezien (i) ze verklaart dat haar moeder een eerste keer telefonisch bedreigd werd in het politiecommissariaat, maar haar moeder verklaart dat deze telefoontjes plaatsvonden een dag voor zij naar het politiecommissariaat ging, (ii) de verzoekende partij verklaart dat de afpersers 5000 soles eisten maar haar moeder het heeft over 1500 soles of 1500 dollar en (iii) ze verklaart dat haar moeder op dezelfde dag een kopie van de aangifte van de tweede dreigbrief meekreeg, maar haar moeder verklaarde dat ze die kopie maar vijf dagen na de aangifte kreeg;

- het opmerkelijk is dat ze niet weet hoeveel kogels er in de dreigbrief zaten en

- er geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat ze in juni 2020 naar het ouderlijk huis moest om haar identiteitskaart op te halen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op dezelfde feiten en elementen waarop haar ouders zich hebben beroepen bij hun verzoek om internationale bescherming dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat deze ongeloofwaardig zijn bevonden in 's Raads arrest van 29 april 2022 met nummer 272 128. Tegen deze beslissing is door de ouders van de verzoekende partij geen cassatieberoep ingesteld waardoor dit arrest kracht van gewijsde heeft gekregen. De elementen staan dus vast en werden reeds beoordeeld op hun waarachtigheid. In de mate dat de verzoekende partij voor haar verzoek om internationale bescherming zich beroept op deze elementen, kan dienstig worden verwezen naar de argumentatie van bovenvermeld arrest, waar het vluchtrelaas van de ouders van de verzoekende partij als ongeloofwaardig werden beschouwd.

In dit opzicht kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij nieuwe en overtuigende verklaringen heeft afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming dewelke niet alleen een nieuw licht zouden kunnen werpen op haar verzoek om internationale bescherming, maar ook op het verzoek van haar ouders. Na een grondige lezing van het administratief blijkt echter duidelijk dat de verzoekende partij zich volledig op dezelfde feiten baseert die haar ouders naar voor hebben gebracht bij hun verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht dat:

“Er moet worden vastgesteld dat u zich op dezelfde feiten en problemen baseert waarvoor uw ouders, [J.] (O.V. 9.012.450 en CGVS 20/13329) en [L.] (O.V. 9.012.466 en CGVS 20/13331), een verzoek om internationale bescherming indienden. In het kader van hun verzoeken werden de problemen van uw ouders door het CGVS over de hele lijn ongeloofwaardig bevonden. Deze beslissing werd integraal gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep van uw ouders dan ook verwierp (arrest RvV 272128 van 29 april 2022).

U brengt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere appreciatie van de RvV, integendeel. Zo duiken er in uw verklaringen dermate veel elementen op die inconsistent zijn met het relaas van uw ouders, waardoor er kan besloten worden dat de reeds door de RvV vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van uw ouders en van het actueel ook door u gebrachte asielrelaas alleen nog maar versterkt wordt.”

Door eenvoudig in het verzoekschrift aan te voeren dat ze nieuwe en overtuigende verklaringen heeft afgelegd, zonder te verduidelijken wat deze elementen dan precies zijn, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing om te buigen of in een ander daglicht te plaatsen.

Dit is eveneens van toepassing waar de verzoekende partij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en haar eerder afgelegde verklaringen herhaalt. Uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal met haar verklaringen en bewoordingen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van haar verzoek om

internationale bescherming en deze motieven duidelijk heeft verwoord in de bestreden beslissing. Door louter haar eerder afgelegde verklaringen opnieuw te herhalen slaagt ze er niet in de motieven van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd wanneer zij stelt dat de door de commissaris-generaal geciteerde incoherenties en tegenstrijdigheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen en dat zij op zichzelf niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan haar algemene geloofwaardigheid. Het blijkt echter duidelijk uit de lezing van het administratief dossier dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij betrekking hebben op alle elementen van haar verhaal. Zo komen haar verklaringen niet in het minst overeen met deze van haar ouders wat betreft het feit dat ze is lastiggevalen door de bende van M., het telefonisch contact van de bende, het bedrag dat werd geëist door de afpersers en het verkrijgen van de kopie van de aangifte van de tweede dreigbrief bij de politie. Deze betreffen allemaal kernelementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij en kunnen dus wel degelijk gezien worden als belangrijke onderdelen in haar verklaringen. Bovendien slaagt ze er niet in, door eenvoudig te stellen dat deze incoherenties en tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar huidig verzoek, deze incoherenties en tegenstrijdigheden op te helderen of te verduidelijken. De verzoekende partij slaagt er met een dergelijk verweer dus niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen.

In het verzoekschrift tracht de verzoekende partij een verklaring te geven voor de tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar en haar moeder. Ze stelt hiervoor dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Peru en het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. De tegenstrijdige verklaringen die door de commissaris-generaal zijn vastgesteld hebben echter voornamelijk betrekking op gebeurtenissen die zich vanaf november 2019 hebben voltrokken. Het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden op 7 juni 2022. Het betreft dus een tijdsperiode van minder dan drie jaar. Tijdsverloop kan absoluut geen verschoning zijn voor de tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij en haar moeder, aangezien het helemaal geen lange periode betreft. Bovendien kan er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich inzet om volledige en juiste verklaringen af te leggen wat betreft zijn asielrelaas. In het geval van de verzoekende partij zijn het ook elementen die in de kern liggen van de reden van haar vlucht uit Peru waardoor ook kan worden verwacht dat zij over deze elementen nog herinneringen zou hebben of juiste verklaringen zou afleggen. Verder bevindt haar hele gezin zich in België en blijkt nergens dat ze onderling geen contact meer hebben. Ze was dus in de mogelijkheid om vragen te stellen over deze elementen als zij hier enigszins twijfels over had. Het feit dat zij dit niet heeft gedaan wijst op een desinteresse in haar eigen vluchtproblematiek en komt haar geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien slaagt zij er met dit verweer niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Een verdere verklaring die zij voor deze tegenstrijdigheden aanvoert in het verzoekschrift is dat wat ze heeft meegemaakt een traumatische ervaring is wat kan leiden tot psychische stoornissen en een vertekende beleving van de werkelijkheid. Dit is echter een blote bewering die nergens wordt ondersteund in het administratief door een medisch attest. Dit wordt eveneens niet bijgevoegd door de verzoekende partij in het verzoekschrift. Dit kan dus op geen enkele manier een vergoelijking zijn voor de tegenstrijdigheden en incoherenties in haar verklaringen waardoor ze er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Ze stelt verder dat ze zich nu realiseert dat ze voorafgaandelijk aan haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal beter de gebeurtenissen en haar directe vluchtmotieven even op een rijtje had kunnen zetten om zo een accurater verhaal naar voor te kunnen brengen. Waar ze hiermee wil verklaren dat ze incoherenties en tegenstrijdigheden heeft naar voor gebracht omdat ze meer tijd nodig had om de door haar overkomen feiten en gebeurtenissen te herinneren en naar voor te brengen, is het volledig onduidelijk waarom ze dit niet tracht naar voor te brengen of te verduidelijken in het verzoekschrift. In het verzoekschrift krijgt de verzoekende partij de mogelijkheid om de motieven van de commissaris-generaal te weerleggen en in een ander daglicht te plaatsen, eventuele incoherenties op te helderen en tegenstrijdigheden te verklaren. Ze laat dit echter volledig na.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal enkel rekening heeft gehouden met de vragen waarop de verzoekende partij een onaannemelijk of onvoldoende antwoord heeft gegeven kan ze niet worden gevolgd. Ze laat immers volledig na om aan te geven in het verzoekschrift met welke vragen en antwoorden dan geen rekening is gehouden door de commissaris-generaal en dit kan ook niet blijken uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud.

De verzoekende partij haalt als laatste aan in het verzoekschrift dat de lokale autoriteiten nooit een daadwerkelijke bescherming voor haar kunnen garanderen omdat haar belagers contacten hebben met de lokale politie. Als eerste moet hierover worden opgemerkt dat de verzoekende partij met het bovenstaande niet aannemelijk maakt dat zij effectief problemen heeft met M., zijn bende of dat ze door hem of zijn bende wordt bedreigd. In dit opzicht heeft de verzoekende partij in principe geen bescherming nodig van de lokale politie of autoriteiten omdat zij niet wordt bedreigd of een gegronde vrees heeft voor vervolging. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de politie wel degelijk heeft opgetreden als de verzoekende partij of haar familie klacht tegen M. of zijn bende ging neerleggen. Zo verklaart de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat de politie naar aanleiding van haar aangifte in 2012 maatregelen hebben genomen. Zo stelt ze: *"In die période werden er maatregelen genomen. Ze stuurden patrouilles in de zonen en dat heeft ongeveer een jaar geduurd."* en *"Volgens wat ik heb kunnen achterhalen konden ze hem aanhouden, maar lieten ze hem telkens weer vrij"* (NPO, p.7). Wat betreft de tweede bedreiging die ze ontvingen en de daaropvolgende klacht, kwamen er verschillende agenten naar haar huis (NPO, p. 15). Uit haar verklaringen blijkt dus wel degelijk dat de politie gehandeld heeft toen de verzoekende partij of haar familie klacht ging indienen en dat M. zelfs even werd opgepakt. Ze kan dus niet gevolgd worden als ze stelt dat de politie geen bescherming aan haar kan bieden aangezien uit haar verklaringen het tegengestelde blijkt. De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient geen bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Dat M. dus werd vrijgelaten wil dus geenszins betekenen dat de Peruviaanse overheid geen bescherming kan bieden aan de verzoekende partij. Verder stelt de verzoekende partij dat M. connecties heeft bij de lokale politie. Dit is echter een blote bewering die op geen enkele manier op haar waarheid kan worden gecontroleerd en zij evenmin tracht aannemelijk te maken.

In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3.2. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.3.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

5.3.4. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Peru zouden hebben gekend.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende: *“Betreffende uw stelling dat het in Peru overal heel gevaarlijk is en dat er een gebrek aan veiligheid is (CGVS [E.], p. 20), kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker deze status toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad. Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaatsvinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”*

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Peru een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het

nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. Waar de verzoekende partij de schending inroept van “*schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, dient vastgesteld dat zij enkel het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel aanhaalt (zie *supra*). In zoverre de verzoekende partij de schending van andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, laat zij na te duiden welk(e) beginsel(en) zij geschonden acht.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS